

Η Ελένη κάθεται στην αυλή της δικής της Βίλλας κάτω από ένα κιόσκι σε ένα διθέσιο καναπέ κι ένα τραπεζάκι. Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ μπαίνει στην αυλή. Ο Κρίτων μόνος του κινείται στο χώρο κοιτώντας έντονα τον Ερμή και την Δώρα. Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ πλησιάζει τον Κρίτων...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Μήπως ο κύριος θα ήθελε κάτι έτσι ώστε να εξυπηρετηθεί αμέσως;

ΚΡΙΤΩΝ:

Όχι σας ευχαριστώ. Ίσως να περπατήσω λίγο ακόμα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Μάλιστα.

(κατευθυνόμενος προς τον Ερμή και την Δώρα)

Οτιδήποτε θελήσετε κύριε Ερμή και η κυρία σας στη διάθεσή σας. Και πάλι τα σέβη μου!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ φεύγει, ο Κρίτων πλησιάζει.

ΚΡΙΤΩΝ:

Δεν ήμουν σίγουρος καθώς σας πρόσεξα όμως μετά που ο κ.

Διευθυντής είπε το όνομά σας, σιγουρεύτηκα. Είμαι τυχερός που έπεσα σε μια τόσο καθώς πρέπει παρέα!

(βγάζει το καπέλο του).

ΕΡΜΗΣ:

(τον κοιτάζει)

Τι θέλετε να πείτε κύριε;

ΚΡΙΤΩΝ:

Μήπως έχω την τιμή να βρίσκομαι μπροστά στο μεγάλο ζωγάφο Ερμή;

ΕΡΜΗΣ:

Ναι και σας ευχαριστώ για την φιλοφρόνηση.

ΚΡΙΤΩΝ:

Αν θυμάμαι καλά είχαμε συναντηθεί πριν χρόνια σε ένα γκαλά στην Βιέννη, όμως τότε δεν ήσασταν τόσο διάσημος!

ΕΡΜΗΣ:

Για θυμίστε μου;

ΚΡΙΤΩΝ:

Κρίτων, Κρίτων Βελλής!

ΕΡΜΗΣ:

Ο γνωστός τραπεζίτης;

ΚΡΙΤΩΝ

Ακριβώς!

ΕΡΜΗΣ:

(με χαμόγελο)

Ναι τώρα κάτι θυμάμαι, όμως ήταν πριν πολλά, πολλά χρόνια. Βέβαια όσο διάσημος κι αν είμαι σήμερα, το ίδιο είναι. Δεν άλλαξα!

ΔΩΡΑ:

(κοιτώντας τον μ' ενδιαφέρον)

Είναι αλήθεια κύριε, όντως είστε ο γνωστός τραπεζίτης Κρίτων Βελλής; Θαρρώ πως λείπετε πολλά χρόνια στο εξωτερικό.

Πιάνει μια καρέκλα και κάθεται δίπλα της

ΚΡΙΤΩΝ:

Μάλιστα κυρία μου. Βέβαια ο συνοδός σας είναι πολύ πιο διάσημος κι από εμένα. Εγώ έγινα γνωστός από το πάθος μου στα έργα τέχνης, στο χρήμα και στο κυνήγι.

ΔΩΡΑ:

Στο κυνήγι;

ΚΡΙΤΩΝ:

Στο κυνήγι γυναικών!

Γελούν!

ΔΩΡΑ:

Α μάλιστα...

ΚΡΙΤΩΝ:

Όμως τώρα τα χρόνια πέρασαν. Συμβιβαστήκαμε στα πάθη των άλλων!

Ο Ερμής δείχνει σκεπτικός με το βλέμμα του περισσότερο να παίζει στην Ελένη.

ΕΡΜΗΣ:

Κρύβει μια αλήθεια ο λόγος σας!

ΔΩΡΑ:

Ε δε νομίζω είστε αρκετά γοητευτικός. Νομίζω πως η κυρία σας θα πρέπει να είναι πολύ ευτυχισμένη.

ΚΡΙΤΩΝ:

Για κοιτάξτε προς τα εκεί!
(δείχνει την Ελένη να κρατά ανέκφραστη ένα φλιτζάνι)
Σας φαίνεται ευτυχισμένη;

ΔΩΡΑ:

Ίσως να μην είναι η μέρα της;

ΚΡΙΤΩΝ:

Δεν θα το έλεγα. Τα τελευταία πέντε χρόνια είναι έτσι. Κάνουμε τις ίδιες κινήσεις, τις ίδιες βόλτες, κάθε μέρα εδώ και πέντε χρόνια. Εκτός τον τελευταίο καιρό που την αφήνω σε διάφορες βίλλες που νοικιάζουμε θέλοντας να μένει μόνη και να κοιτάζει την θάλασσα για ώρες και επιστρέφω να την πάρω και να την πάω άλλου σε άλλο μέρος, ανάλογα με την επιθυμία της.

ΕΡΜΗΣ:

(μονολογώντας)
Και αυτό ακόμα...

ΔΩΡΑ:

Δεν βαρεθήκατε;

ΚΡΙΤΩΝ:

Πού να πάρει ο διάβολος! Όχι... Την αγαπώ, υπάρχουν στιγμές που όταν μιλάει μαγεύομαι. Πέντε χρόνια είμαστε μαζί. Βλέπετε στάθηκε η αφορμή να αλλάξω την ασύδοτη ζωή που είχα.

ΔΩΡΑ:

Πόσο όμορφα είναι τα λόγια σας.

ΕΡΜΗΣ:

Μήπως το χρήμα ευθύνεται που έφτασε στο σημείο της απομόνωσης;

ΚΡΙΤΩΝ:

Όχι κύριε Ερμή. Το χρήμα στην Ελένη φέρνει ναυτία. Απλά ήθελε να ξεφύγει να ξεχάσει το παρελθόν της. Δεν ζήτησε τίποτα παρά μόνο να την ακολουθήσω. Ντύνεται λιτά, δεν ξοδεύει καθόλου λεφτά, δεν μου ζήτησε ποτέ λεφτά και μιλάει όποτε το θελήσει.

ΔΩΡΑ:

Σας θαυμάζω κύριε Βελλή για την θυσία σας. Μακάρι και άλλοι άντρες να έκαναν τέτοια θυσία για μια γυναίκα!

ΚΡΙΤΩΝ:

Εγώ το ονομάζω αγάπη. Δεν ξέρω όμως αν το κάνω σωστά...

Ένας σερβιτόρος μπαίνει στη σκηνή και αφήνει ένα ρόφημα καφέ στον Κρίτων. Η Ελένη πάντα κοιτάζει αδιάφορα ανέκφραστη προς διαφορετική κατεύθυνση.

ΚΡΙΤΩΝ:

Α, σας ευχαριστώ!

ΕΡΜΗΣ:

Εσείς όμως φέρεστε εντελώς διαφορετικά. Δείχνεται πως έχετε ανάγκη την επικοινωνία.

ΚΡΙΤΩΝ:

Κάποιες στιγμές ναι! Όμως η Ελένη με βοήθησε να αποφύγω αυτά τα ανούσια πάρτι και τις φιλίες που προσφέρουν γλυκανάλατες, ανούσιες ως και ψόφιες συζητήσεις.

ΔΩΡΑ:

Σωστά, είναι και αυτό μια συνειδητότητα, μια αλήθεια όπως θα έλεγε και ο Ερμής.

ΚΡΙΤΩΝ:

Κάποτε ήμουν και πολύ καλός χορευτής.

ΔΩΡΑ:

Αλήθεια;

ΚΡΙΤΩΝ:

Μα ναι! Θέλετε να δείτε;

ΕΡΜΗΣ:

Το κέφι σας βλέπω το βρίσκετε αμέσως;

ΔΩΡΑ:

Θα το ήθελα πολύ κύριε Βελλή;

ΚΡΙΤΩΝ:

Ποτέ δε έχανα χορό κυρία μου!

ΔΩΡΑ:

Μα πως; εδώ;

ΚΡΙΤΩΝ:

Τι πιο εύκολο. Το παν είναι να εκφραζόμαστε ελεύθερα.
Αφουγκραστείτε την μουσική και βάλτε την μελωδία στη ψύχη σας.
Τώρα αφεθείτε στο ρυθμό, η καρδιά κρατάει το μέτρο...

ΑΛΛΑΓΗ ΦΩΤΙΣΜΟΥ:

Μπαίνει η μουσική.

Ο Κρίτων και η Δώρα χορεύουν και τραγουδούν στο ρυθμό του βαλς.
Το ένα ζευγάρι που κάθεται στο τραπέζι ακολουθεί στο χορό. Η
Ελένη ανέκφραστη και ο Ερμής να την κοιτάζει επίμονα.

ΘΑΡΡΟΣ Η ΑΛΗΘΕΙΑ**ΚΡΙΤΩΝ:**

Για πρώτη φορά που σε είδα
με βρήκε η χαρά μου ξανά
αφού έκανε πάρτι η ψυχή μου
βγάζουν τα μάτια μου φωτιά

Σε βρήκα ως λαθρεπιβάτης
ως καλεσμένος του χρόνου
και πίνω τσάι με λεμόνι
να σε χορεύω βαλς ερωτικά

ΔΩΡΑ:

Και τότε ένας άνεμος χαράς,
Από σκόνη, ζάχαρης - άχνης
το σχήμα πήρε της καρδιάς
για να 'μαστε πάντα μαζί...

ΚΡΙΤΩΝ + ΔΩΡΑ:

Κι έγινε το θάρρος η αλήθεια
και αρχίσαμε να λέμε παραμύθια
και το άστρο μας έκανε παιχνίδια
μας έκανε νέους, σχεδόν παιδιά
Κι έγινε το θάρρος η αλήθεια
και αρχίσαμε να λέμε τραγούδια
και οι χοροί έγιναν παιχνίδια
μας έκανε νέους, σχεδόν παιδιά

ΚΡΙΤΩΝ:

Εδώ βγήκε το πρώτο σου γέλιο
που δεν ξέρει πότε να σταματά
ψάχνει μια λέξη η καρδιά
μια λέξη σ' αγαπώ αυτό που θέλω

Και με βοηθό έναν χορό
γαλάζια κι ωραία φωτισμένη
σε είδα να ανασταίνεις,
μα το τοπίο ακόμα θολό

ΔΩΡΑ:

Και τότε ο ήλιος ο προδότης
μου έδειξε ένα ωραίο παιχνίδι
κι ενώ ήμουν ήδη πολύ χαμηλά
χτυπά η καρδιά μου δυνατά.

ΚΡΙΤΩΝ + ΔΩΡΑ:

Κι έγινε το θάρρος η αλήθεια
και αρχίσαμε να λέμε παραμύθια
και το άστρο μας έκανε παιχνίδια
μας έκανε νέους, σχεδόν παιδιά
Κι έγινε το θάρρος η αλήθεια
και αρχίσαμε να λέμε τραγούδια
και οι χοροί έγιναν παιχνίδια
μας έκανε νέους, σχεδόν παιδιά

ΤΕΛΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ:

Ακολουθεί κι από τους δυο ένας ενθουσιασμός χειροκροτημάτων. Ο Κρίτων κατευθύνεται με την Δώρα προς την έξοδο.

ΚΡΙΤΩΝ:

Είστε μια αξιοπρόσεχτη κυρία! Ελάτε μαζί μου να σας δείξω πως φαίνεται ο κόσμος από ψηλά θέλετε να πάμε μια εκδρομή στο βουνό; Έχω ένα σαλέ εκεί στο ψηλότερο σημείο. Θα δείτε πόσο ασήμαντοι, ματαιόδοξοι και περαστικοί είμαστε εμείς οι άνθρωποι, ενώ η μητέρα γη είναι τόσο όμορφη...

ΣΚΗΝΗ - 4^η

Η Δώρα ακολουθεί τον Κρίτων προς την έξοδο. Ο Ερμής απελπισμένος πιάνει την εφημερίδα και συνεχίζει να διαβάζει με το μισό βλέμμα του πάντα στην ανέκφραστη Ελένη. Αλλάζει νευρικά τις σελίδες με τα μάτια του να παίζουν στην εφημερίδα και στην Ελένη. Αφήνει την εφημερίδα και σηκώνεται με αποφασιστικότητα. Την πλησιάζει όσο πιο κοντά μπορεί. Η Ελένη ανέκφραστη να κοιτάζει το βάθος.

ΕΡΜΗΣ:

Εσύ είσαι Ελένη σ' αναγνώρισα!

ΠΑΥΣΗ.

ΕΛΕΝΗ:

(με φωνή υπόκωφη)
Αλήθεια Ερμή;

ΕΡΜΗΣ:

Βλέπεις κι εσύ με γνώρισες.

ΕΛΕΝΗ:

Ω, για σένα είναι αλλιώς!

ΕΡΜΗΣ:

Γιατί για μένα είναι αλλιώς;

ΕΛΕΝΗ:

Γιατί εσύ ακόμα αισθάνεσαι και ζεις!

ΕΡΜΗΣ:

Τι θες να πεις;

ΕΛΕΝΗ:

(μετά από παύση)
Ποια ήταν αυτή πριν λίγο δίπλα σου;

ΕΡΜΗΣ:

Ήταν... η γυναίκα μου!

ΕΛΕΝΗ:

Ωστε την παντρεύτηκες. Ξεπουλήθηκες κι εσύ στο χρήμα.
Όπως κι εσύ έτσι και αυτή για μένα είστε δυο άγνωστοι.

ΕΡΜΗΣ:

Άγνωστοι; Τι θες να πεις Ελένη;

ΕΛΕΝΗ:

Και η "Ελένη" σου; Επέζησε στις τιμές και στις δόξες;

ΕΡΜΗΣ:

Η "Ελένη"! Ναι, έγινε διάσημη, από τη μίαν άκρη του κόσμου στην άλλη. Όλοι μιλούν γι' αυτή. Πιστεύω να το διάβασες και να το είδες.

ΕΛΕΝΗ:

Ναι το διάβασα. Κι έκανε τον δημιουργό της το ίδιο διάσημο.
Βέβαια τα λεφτά αυτής της άγνωστης βοήθησαν ακόμα περισσότερο...
Άλλωστε αυτό δεν ήταν το μεγάλο σου όνειρό;

ΕΡΜΗΣ:

Σε σένα τα χρωστώ όλα Ελένη και όχι στα λεφτά της. Σ ' ευχαριστώ...

ΕΛΕΝΗ:

(σκέφτεται για λίγο)

Με ευχαριστείς (ειρωνικά); Έπρεπε τότε να είχα κάνει το καθήκον μου...

ΕΡΜΗΣ:

Δηλαδή;

ΕΛΕΝΗ:

Να σε είχα σκοτώσει πριν γίνεις διάσημος, πριν ολοκληρωθεί η "Ελένη".

ΕΡΜΗΣ:

Τι είναι αυτά που λες; Να με σκοτώσεις;

ΕΛΕΝΗ:

Ναι, να σε σκοτώσω πριν σ' αφήσω να τελειώσεις το έργο σου.

ΕΡΜΗΣ:

Δε θα το τολμούσες Ελένη. Δε θα πήγαινε η καρδιά σου!

ΕΛΕΝΗ:

Έχεις δίκιο. Τον καιρό εκείνο η καρδιά μου έκρυβε άλλα αισθήματα. Τα αισθήματα της αγάπης και του έρωτα για σένα. Κι εσύ τίποτα. Άψυχο ον απέναντι στη γύμνια μου να ενδιαφέρεσαι μόνο για το αποτέλεσμα του καλλιτεχνικού σου δημιουργήματος.

ΕΡΜΗΣ:

Πέρασαν πολλά χρόνια Ελένη. Όμως πες μου... Γιατί εξαφανίστηκες χωρίς να πεις μια λέξη, χωρίς ν' αφήσεις ούτε ένα ίχνος πίσω σου;

ΕΛΕΝΗ:

Και σε τι θα ωφελήσει αυτό Ερμή; Άλλωστε κι εσύ έφυγες σε άλλη πόλη.

ΕΡΜΗΣ:

Αγάπησες κάποιον άλλον; Μήπως αυτόν τον τραπεζίτη που έγινε άντρας σου;

ΕΛΕΝΗ:

(γελάει σαρκαστικά)

Όχι βέβαια... Τον Κρίτωνα τον έχω για παιχνίδι. Όπως είχα για παιχνίδι όλους τους άντρες που πέρασαν από δίπλα μου, μετά από εσένα Ερμή. Ο Κρίτων δεν είναι άντρας μου. Τον λες σε εισαγωγικά σύντροφο. Όσο για σένα, όταν έφυγα, έφυγα γιατί σ' έβλεπα σιγά, σιγά να ξεμακραίνεις ακόμα περισσότερο από κοντά μου. Αυτό ήταν όλο...

Προσπαθώντας να ελαφρύνει λίγο την κουβέντα.

ΕΡΜΗΣ:

Καλύτερα να μη μιλάμε πια για ο,τι πέρασε!

ΕΛΕΝΗ:

Σωστά έχεις δίκιο. Να μην μιλάμε για έναν κόσμο που δεν είναι πια δικός μου!

ΕΡΜΗΣ:

Πού είχες χαθεί Ελένη; Όταν έφυγες, έψαξα να σε βρω παντού...

ΕΛΕΝΗ:

Πριν παντρευτείς τούτη την άγνωστη ή μετά;

(συνεχίζει να γελά σαρκαστικά)

Από το τόσο φως και ποίηση που μου πρόσφερες, ξαναγύρισα στο σκοτάδι καλέ μου...

ΕΡΜΗΣ:

Μιλάς αλληγορικά και αφηρημένα... Πες μου πώς και που εξαφανίστηκες;

ΕΛΕΝΗ:

Ταξίδεψα!

ΕΡΜΗΣ:

Ταξίδεψες;

ΕΛΕΝΗ:

Ναι, πήγα παντού...

ΕΡΜΗΣ:

Και με τι ασχολήθηκες όλα αυτά τα χρόνια;

ΕΛΕΝΗ:

Με πολλά, πάρα πολλά... Α ναι τώρα θυμάμαι! Είδες Ερμή... Σε συνάντησα και μου ξανάφερες την μνήμη που είχα χάσει!

Λοιπόν τραγούδησα σε πολλά μπαρ, ποζάρισα γυμνή για διάφορους ζωγράφους οι οποίοι γεύτηκαν τη σάρκα μου, ξέρεις έβγαλα πολλά χρήματα. Και γνώρισα άντρες που με ποθούσαν και χάσανε το μυαλό τους για μένα. Κάτι, που σε σένα δεν είχε συμβεί ποτέ!

ΕΡΜΗΣ:

(υπεκφεύγοντας)

Κι ύστερα γνώρισες αυτόν τον τραπεζίτη;

ΕΛΕΝΗ:

Όχι, όχι δεν ήταν αυτός πρώτος. Πόσες φορές θα στο πω πως δεν τον παντρεύτηκα. Ένας άλλος με ζήτησε;

ΕΡΜΗΣ:

Ωστε παντρεύτηκες! Και ποιος ήταν αυτός;

ΕΛΕΝΗ:

Ένας σεΐχης από την Μέση Ανατολή. Αυτόν τον έκανα τρελό. Αγιάτρευτα τρελό... Του χόρευα και του τραγουδούσα κι αυτός έλιωνε. Ήταν ωραίο να τον βλέπω έτσι για χάρη μου...

ΕΡΜΗΣ:

Και πού βρίσκεται τώρα;

ΕΛΕΝΗ:

Τον σκότωσε ο δεύτερος άντρας μου.

ΕΡΜΗΣ:

Πως;

ΕΛΕΝΗ:

Ναι, δεν είναι τρέλα;

ΕΡΜΗΣ:

Δεν πήγε φυλακή;

ΕΛΕΝΗ:

Όχι γιατί να πάει. Στην Αραβία η ανθρώπινη ζωή δεν έχει αξία, μόνο η τιμή. Ένα βράδυ με υπερασπίστηκε σκοτώνοντας τον άντρα μου επειδή με πρόσβαλε. Άλλωστε ήταν και αυτός Σεΐχης και τρελός για μένα...

ΕΡΜΗΣ:

Και μετά;

ΕΛΕΝΗ:

Μετά κάναμε ταξίδια σε όλο τον κόσμο! Παρίσι, Λονδίνο, Νέα Υόρκη, Βενετία και μετά πάλι Παρίσι και λίγο στη Βιέννη και ξανά Λονδίνο...

ΕΡΜΗΣ:

Και τώρα πού είναι;

ΕΛΕΝΗ:

Πέθανε!

ΕΡΜΗΣ:

Πέθανε;

ΕΛΕΝΗ:

Ω ναι. Ένα βράδυ που του χόρεψα, του τραγούδησα και του έκανα έρωτα...

ΕΡΜΗΣ:

Πέθανε πάνω στον έρωτα;

ΕΛΕΝΗ:

Ω ναι... Τον ρούφηξα ολόκληρο και έφυγε με ένα γλυκό χαμόγελο.

ΕΡΜΗΣ:

Κι ύστερα;

ΕΛΕΝΗ:

Υστερα ξαναπαντρεύτηκα. Έναν Γάλλο κόμη τρελό και παλαβό μαζί μου. Όμως...

ΕΡΜΗΣ:

Όμως;

ΕΛΕΝΗ:

Πέθανε κι αυτός! Τον έκανα τόσο τρελό που έπεσε στις όχθες του Σηκουάνα και πνίγηκε.

ΑΛΛΑΓΗ ΦΩΤΙΣΜΟΥ:

Μπαίνει η μουσική.